

РЕШЕНИЕ

№ 1322

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11150** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Частно средно училище „Орфей”ООД, представлявано от Д. Д.- Ф.– управител, чрез. адв. И. М., срещу Решение № 4399/03.10.2023 г., постановено по НАХД № 11596/22 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 131-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-2200194/13.07.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда”, с което на дружеството, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв., за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. Излагат се доводи, аналогични на тези наведените в жалбата до СРС. Според касатора, неправилно районният съд приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява приетата с НП фактическа обстановка. Иска се отмяна на постановения съдебен акт и на процесното НП. Алтернативно моли, да бъде намалено наложеното административно наказание.

В съдебно заседание касторът, редовно призван, не се представлява. В молба

от 06.02.2024 г. /л.14/, поддържа изложеното в касационната жалба. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – директор на дирекция „Инспекция по труда“, представлява се от юрк. С., която оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, VI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От фактическа страна е установено, че на 23.05.2022 г. била извършена проверка в ЧСУ „Орфей“ ООД от служители на инспекцията. По време на проверката на място било заварено лицето Р. В. Пандарска да полага труд като „учител по Б.“. В саморъчно попълнената от лицето Пандарска декларация, същата отразила, че работи на граждански договор от април 2022г. и изпълнява длъжност „учител по Б.“ в „ЧСУ „Орфей“ ООД с работно време за деня от 11.30 ч. до 14.15ч., като получава месечно трудово възнаграждение в размер на изработените месечно часове, с последно получено трудово възнаграждение на 30.04.2022 г. в размер на 120лв. Проверката продължила по документи като пред контролната администрация бил представен граждански договор сключен между „ЧСУ „Орфей“ ООД- в качеството на възложител и Р. Пандарска- в качеството на изпълнител. Договорът бил за срок от 01.04.2022 г. до 15.06.2022 г., като със същия на изпълнителя се възлагала следната работа: "да изнася необходимите лекторски часа месечно за обучение по Б. за срок от 01.04.2022г. до 15.06.2022г.", във време и на място посочени от Възложителя- „ЧСУ О.“, като заплаща на изпълнителя възнаграждение (хонорар) на изпълнителя в размер на 7 лв. на учебен час. Резултатът от проверката бил обобщен в Протокол за извършена проверка № ПР2214489/30.05.2022 г., връчен на представител на "ЧСУ „Орфей“ ООД на 30.05.2022 г.

Във връзка с констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 22-2200194/30.05.2022г. за това, че ЧСУ „Орфей“ ООД / в качеството на работодател /, не е уредил отношението по предоставянето на работната сила от Р. В. Пандарска като трудово такова и не е сключил трудов договор с нея в предвидената писмена форма. Актът бил предявен на представител на дружеството – нарушител на същата дата с отбелязване/възражение: „че не е налице прикриване на трудово правоотношение, поради факта, че има сключен граждански договор с лицето Пандарска“. Въз основа на така съставения АУАН, при пълна идентичност на описаното нарушение и дадената правна квалификация, директорът на дирекция „Инспекция по труда“ - С. издал обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от КТ наложил на ЧСУ „Орфей“

ООД имуществена санкция в размер на 2000 лв., за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд от правна страна приел, че при съставянето на АУАН и при издаването на обжалваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил извод, че отговорността на дружеството е правилно ангажирана за нарушение на чл. 62, ал.1 вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. Изложени са мотиви относно размера на санкцията, както и касателно липса на предпоставки за приложението на чл.28 ЗАНН и чл.415в, ал.2, пр.2 КТ. Предвид това е потвърдил НП като законосъобразно.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства. Така направените от СРС изводи се споделят изцяло и от настоящия състав на съда.

Касаторът не е ангажирал доказателства, които да обосноват извод, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Правилно е приложен материалният закон, като противоправното поведение на касатора е субсумирано под нормата на чл. 62, ал. 1 от КТ. Съгласно цитираната за нарушена разпоредба, трудовият договор се сключва в писмена форма. Безспорно е установено, а и между страните не се спори, че такъв договор не е сключван. Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Безспорно е установено, че касаторът е възложил на Р. Пандарска изпълнението на работа на длъжност „учител“ - с конкретно работно място, работно време, почивка и съответно почасово възнаграждение, при наличие на йерархическа зависимост между двете лица, което характеризира отношенията между касатора и последния като трудови. В съдебното решение са анализирани изявленията дадени от служителя в писмената декларацията като е правилен извода, че не следва да се дава вяра на твърдението за объркване при попълване на декларацията от страна на Р.Пандарска.

Неоснователни са наведените в касационната жалба твърдения относно попълнената декларация от страна на служителя Пандарска, респ. не са налице доказателства оборващи съдържанието й. Априори, описаните от Пандарска твърдения относно работата й в учебното заведение, кореспондират с останалите доказателствени източници представени пред СРС, включително показанията на актосъставителя. Налице е конкуренция на два частни документа- граждански договор и декларация, и двата подписани от Пандарска, като описаното в гражданския договор в случая прикрива трудово правоотношение.

По отношение на възражението на касатора, че отношенията са били с временен характер и правилно са уредени със съответния граждански договор, следва да се отбележи, че в конкретния случай не се касае за едночасова ангажираност, която

не представлява многократно и продължавашо предоставяне на работна сила в определено работно време и правила. И при трудовия договор и при гражданския договор, едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При първия се дължи работна сила – жив труд в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа като работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя – на установен трудов ред и трудова дисциплина, докато по гражданския договор се дължи т. нар. овеществен труд – постигане на определен трудов резултат. Видно от приобщената по делото и саморъчно попълнена от Пандарска пред контролните органи декларация, става ясно, че при изпълнение на задълженията си като учител, същата е бил подчинена на определена трудова дисциплина, изпълнявала е дейности във връзка с работния процес в училището. Налице са данни за постигнато съгласие между работодателя и работника по всички съществени елементи по чл. 66, ал. 1 КТ – мястото на работа; длъжността и характера на работата; размера на трудовото възнаграждение, продължителност на работния ден, почивки, почивни дни и т.н., но липсват данни това съгласие да е оформено писмено като трудов договор към датата на проверката. Т.е. правилно административно наказващият орган и въззивният съд са приели, че установеното нарушение е такова по чл. 62, ал. 1 КТ във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, съгласно които отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и трудовият договор се съставя в писмена форма.

За пълнота следва да се отбележи, че с Тълкувателно решение № 86/27.02.1986 г. на ОСГК на ВКС са посочени разликите между трудов и граждански договор, като основаната такава се извлича от предмета на сключения договор, а именно дали е уговорено престиране на работна сила или се дължи определен трудов резултат. Когато се уговори престиране на определен трудов резултат, то сключеният договор не е трудов, а граждански, регламентиран от разпоредбите на ЗЗД. Когато предметът на сключения договор е престиране на работна сила и са изпълнени следните условия: работникът или служителят има определено работно време, работно място и трудово възнаграждение; работата се извършва чрез личния труд на работника или служителя; работата, която се извършва е свързана с предмета на дейност на възложителя; работникът или служителят изпълнява указанията на работодателя за това кога, къде и как да работи; работата се извършва съгласно реда и последователността, определени от работодателя, е налице трудово правоотношение (трудов договор), което се урежда от разпоредбите на КТ.

По отношение на възражението от страна на касатора във връзка с размера на наложената санкция, настоящият касационен състав намира същото за неоснователно. Изцяло се споделя извода на СРС, че правилно е приложена и санкционна норма на чл. 414, ал. 3 от КТ, която предвижда имуществена санкция за работодател, който наруши изрично посочени разпоредби на кодекса, сред които е тази на чл. 62, ал. 1 от КТ. Съгласно посочената разпоредба, размерът на имуществената санкция за работодател е от 1 500 лв. до 15 000 лв. Обстоятелството, че нарушението е първо от този вид е взето предвид от наказващия орган при индивидуализация на наложеното административно наказание, което е в близък до минималния на предвидения в закона размер и напълно отговаря на целите на наказанието съобразно чл. 12 от ЗАНН.

Съобразно гореизложеното, настоящият състав намира, че не са налице касационни основания за отмяна на оспореното решение и същото като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция в полза на главна дирекция „Инспекция по труда“ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 (осемдесет) лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4399/03.10.2023 г., постановено по НАХД. № 11596/22 г. по описа на СРС, НО, 131-ви състав.

ОСЪЖДА Частно средно училище „Орфей” ООД, да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ разноски по делото в размер на 80 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.